

17 éves vagyok. Tudom már mi akarok lenni: táncos. Ha pedig ez nem jön össze, akkor író vagy könyvszerkesztő. Kamasz vagyok. Mégis, eddig nem lázadtam olyan durván, vagy nyírtan. Nem drogozok, nem cigizek, alkoholt is mindezidáig csupán háromszor ittam: egy házibulin, ami egyben osztálybuli volt, és két másik osztálybulin. Egyiken se rúgtam be, maximum becsiccsentettem, de ez se biztos. Nyugodtan kijelenthetem, hogy én egy "jó kislány" vagyok. Az iskolában szintén kiemelkedő teljesítményt nyújtok. Dolgozataim átlagosan a legjobbak az osztályban (kivéve angolból és magyarból), ha az osztálytársaim nem tudnak valamit vagy bizonytalanok, engem kérdeznek, és a tanároknál is számít a szavam, mert ha azt mondom nem volt megbeszélve dolgozat, nekem elhiszik. Mondhatni mintadiák vagyok. Zenélek is: fuvolán játszom, lassan kilenc éve. A tanárom nem egyszer dicsérte tehetségemet, muzikalitásomat, illetve hangképzésemet. Azt szokta csak mint negatívum sokszor mondani, hogy túl keveset adok bele, nem mutatom meg, ami bennem rejlik. Ezt a tánc kapcsán is megkapom. Nem mutatom ki eléggé az érzelmeimet.

Azt hiszem úgy tekinthetnek rám mint: az okos, a tehetséges, az energiabomba, aki mindent tud. Pár héttel ezelőtt egy osztálykirándulás keretein belül ellátogattunk Erdélybe. Az első nap egy ottani iskolában aludtunk hálósákkal matracon. Azon az éjszakán hajnali fél négyig fennmaradtam, mert beszélgettem az egyik osztálytársammal. Különben nem szoktunk beszélgetni, ő egy tipikusan egy népszerű lány. Nagydumás, közben mégis értelmes gondolatokat fogalmaz meg. Vezető egyénisége az osztálynak, ellentétben velem, én csendesen meghúzódok inkább. Ezen az éjszakai lelkizésen azonban kiderült, hogy talán mégsem különbözünk annyira, a gondolkodásmódunkban meglepően sok azonosságot találtunk. Vele beszélgettem arról, hogy milyen sztereotípiák élnek rólunk, és hogy ezek mennyire tetszenek nekünk. Ő is kimondta, hogy engem úgy látnak, mint a jó tanulót, a jó kislányt. Bevallottam neki, hogy valójában én szinte soha nem tanulok. Hazaérek és elkezdek olvasni vagy filmet, sorozatot nézni vagy csak bámulok magam elé. Nem akarta elhinni, pedig ez így van. Minden tudás a tanórán megy bele a fejembe, nem szokásom otthon tanulásra pazarolni a drága időmet. Mostanában méginkább ellustultam. Rengeteg dolgom lenne, megszámlálhatatlan elmaradásom van, körülbelül négy füzetet kellene befejeznem és leadnom, különben akár meg is buktathatnak (az iskolában úgynevezett echák vannak, és minden epochához készítünk egy epocha füzetet, amibe minden az epocha ideje alatt tanultakat bele kell írni, sőt még az is elvárás, hogy kidíszítsuk ezen füzeiteinket és leadjuk a tanároknak az epocha végén ellenőrzésre). Mindezek ellenére hazaérek a különóráim után, és mit csináljak? Hát nem azt amit kéne, nem a füzeiteimet – pedig istenbizony rossz vége lesz, ha nem adom le őket –, hanem leülök és Jóbarátokat nézek. Megvan ennek az oka jól tudom, annak ellenére, hogy nem akarom beismerni.

Tavaly februárban kezdődött. Azelőtt a szüleim nem veszekedtek, csak egy nagy balhéra emlékszem még egészen kiskoromból, amikor anya összetörte a fürdőszoba tükkrét. Akkor februárban sem veszekedtek, beszélgettek. De azok a beszélgetések jó hosszúra nyúltak, és a végén apa mindig könnyes szemmel ment el otthonról. A

húgommal ilyenkor bezárkóztunk a másik szobába (nővérem abban az évben Amerikában volt egy pályázattal két szemeszterre), és hallgattuk a Harry Potter hangoskönyvet, hogy ne halljuk mit beszélnek, hogy megadjuk nekik a privát beszélgetés lehetőségét. Az egyik beszélgetés után – anya is pityergett már persze – , megkérdeztem tőle van-e valami baja apának, mire igennel válaszolt. Óvatosan megkérdeztem fizikai, testi betegsége van-e, erre szerencsére mondta, hogy nem. Természetesen megkönnyebbültem ennek hallatán, azonban anyukám hozzátette, hogy bár apukámnak nem fizikai baja van, mégis van baja, mégpedig vele (mármint anyukámmal). Ekkor még nem idegeskedtem emiatt, gondoltam felnőttek, majd megoldják. Hát ez nem igazán jött össze... Nem sokkal később egy éjszaka, arra ébredtem éjszaka, hogy anyukám ingerült hangon olyanokat mond, hogy “Ne mond, hogy már nem jó hozzám érni. Érints meg, és mond, hogy nem jó!”. Ebből gyorsan levágtam, hogy még nem rendeződött köztük semmi. Mondanom sem kell megeredtek a könnyeim, és gyorsan kimentem a nappaliba. Persze észrevették, utánam jöttek. Attól az estétől lett egyértelmű számomra, hogy ebben a házasságban komoly problémák léptek fel. Felhívtam a nővéremet, beavattam őt is. Ezután éltük életünket, bennem azért még élt a remény, hogy rendbe hozhatók a dolgok. Az első emlékezetesen nagyra sikerült veszekedésük, aminél én is jelen voltam nyáron történt. Apa lehetőséget kapott Franciaországba menni munkaügyben. Egy étteremben ettünk, és szóba került ez az út. Anya elég furcsa célzásokat tett, hogy miért nem akar minket elvinni, aztán apát hívta valaki. Erre anya felpattant, majd elviharzott. Amikor visszajött csak úgy füstölt a haragtól. Elkezdett kiabálni apával, még a tálcát is ráborította. Apa úgy általánosságban nyugodt embernek mondható. Nem kezdett el visszakiabálni anyának, inkább elkezdett kiterelgetni minket a kocsi felé. Akkor már én is, a húgom is bőgtünk. A vita a kocsinál is folytatódott. Már nem emlékszem pontosan a részletekre, meg az események sorrendjére, de egyes részletek beleégtek az agyamba. Például egyízben anya akkorát ütött a szélvédőre, hogy az berepedt. Én igyekeztem a húgomat minél távolabb tartani a veszekedő szüleimtől, próbáltam egy kicsit védeni. Ez volt az első alkalom, amikor apa visszaszólt anyának, ráüvöltött ő is. Ekkor történt az is, hogy apa elmondta nekünk, hogy van egy nő (28 éves, apám 50), akivel úgymond együtt van. Mióta nem otthon alszik nála lakik Budapesten. Őt viszi Franciaországba. A kocsiban ültünk ekkor, ahogy akkor is, amikor apa azt mondta anyának “Már majdnem hajlott arra, hogy rendbehozzák a dolgokat, de anya most elrontotta dolgokat. Anya nagyon sírt. Sokszor kiakadt még az elkövetkezendő napokban, hetekben, hónapokban. Nagyon ijesztő tud lenni ahogy dühöng, őrjöng. Könnyes szemmel olyanokat mond, amik nagyot ütnek, legfőképp attól, ahogy mondja. Már megtanultuk, hogy nem szabad magunkra vennünk, amit ilyenkor mond, ilyenkor elszáll az agya. Egy idő után mindig észre tér. Egy másik nagy veszekedés apa szülinapján történt. Anyát nagyon megviselte, hogy apa ezt a napot már nem vele akarta tölteni. akkor is volt nagy kiabálás, kiakadás, csak a szokásos. Amikor anya ideges lesz olyan rossz érzés fog el mindig. Amikor palástolni akarta valamennyire az idegességét elkezdett szökdécselni, az arcán és a hangján mégis mindig érezhető volt, hogy majd felrobban. Ha elkezdett szökdécselni, már

összeszorult a gyomrom. A szökdécseléssel párhuzamosan egy időben nagyon nyomult is apára. Talán az eddig leírtakból is látszik már, de ha nem lenne elég egyértelmű, még egyszer leírom, hogy anyukámat meglehetősen megviselte, hogy apukám elhagyta. Azt hiszem nem tudja felfogni, nem képes megérteni, miért tette apa azt, amit. Máig nem tudta feldolgozni, pedig járt pszichológushoz, terápiára, homeopátiás terápiára, újra kapcsolatba lépett régi barátnőivel. Mégis, a napokban is rendkívül zaklatott volt, ma is elszállt egy kicsit az agya. Szerencsére inkább a nővéremre szokta zúdítani a komolyabb kitöréseit (azóta hazajött), de amikor ő nincs itt, én is kapom rendesen. Ma az húzta fel nagyon, hogy apukám nem egyeztet vele és még a telefont se veszi fel neki. Nem szégyellem bevallani, hogy ilyenkor kisirom a szemem. Anyukám szidta apukámat elég durván. Alapvetően nem akarok állást foglalni, hogy melyikük hibázott, józanabb állapotában anya is azt állítja mindketten rontottak el dolgokat. Ennek ellenére elgondolkodtatók az állítások, amiket dühében vág apánk fejéhez. Végülis igaz, hogy nem nagyon látjuk őt, de ebbe most nem akarok belemenni. Tudom, hogy alapvetőleg anyukámnak se az a célja, hogy apa ellen fordítson, csak elszállt az agya. De mennyire? És mikor jön vissza az esze? Ma táncóra után a nővéremmel vártak ránk, éppen a nővéremre zúdította az összes hülyeségét, amit én reggel már végighallgattam, kivéve talán egyet nem mondott nekem. Amikor odaértem hozzájuk a nővérem elküldött, de kicsit távolabbról is hallottam még miről beszélgetnek. Anya azt mondta a nővéremnek "Senki nem fog veszíteni, te már felkészültél.", a nővérem meg bizonygatta anyámnak, hogy "De igen veszítenék én is, a húgaim is, a gyerekeim is, a húgaim gyerekei is.", mire anya "Ilyen anya után nem hiszem, hogy akarsz gyereket". Szó szót követett, majd közelebb mentem, odamentem anya mellé, hátha úgy visszább fogja a hülyeségeit, aztán volt egy ilyen mozzanat, hogy anya nyújtotta a nővérem felé a karját, hogy ölelje meg "még megteheti". Végül a húgommal előrementünk a buszhoz, a nővérem meg ottmaradt anyával (még ott voltunk, amikor biztosított róla minket, hogy nem tesz ekkor a hülyeséget, úgyhogy viszonylag nyugodt szívvel léptünk le). Amikor újra összetalálkoztunk úgy tűnt már lecsillapodott, bár már nem vagyok hajlandó teljesen elhinni, hogy a nyugodt arc álcája mögött nem dühöng mindent elpusztító vihar.

Az az érdekes, hogy amikor anya tud uralkodni magán én könnyen a szőnyeg alá söpröm a problémákat, egyszerűen úgy teszek, mintha az égvilágon semmi nem nyomná a lelkem. Az iskolában vidám vagyok, azt mondják kinyíltam. Igaz is. Jobban vágyom már rá, hogy társaságban legyek, szünetekkor várom már az iskolát. Csak attól félek, hogy ennek oka, hogy már nem olyan pihentető otthon az élet. Világ életemben nehézséget okozott nekem a barátkozás, a beszélgetés, a szocializálódás. Ott volt nekem a családom, a testvéreimmel jó kapcsolatot ápolok. Mégsem voltam megelégedve ezzel, mert a barátság terén eléggé béna voltam. Döntő fordulatnak biznyult aztán, hogy a nővéremnek barátja lett, már alig volt otthon. Akkoriban nagyon dühös voltam. Úgy éreztem, lecseréltek, el vagyok hanyagolva, a legjobb barátnőm lecserélt egy fiúra. A nővérem volt az akivel a lelki problémáimat megbeszéltem. Az akkori magamra hagyottság viszont semmi volt ahhoz képest, amikor a nővérem elment Amerikába egy egész tanévre (a

barátjával). Szerintem akkor kezdtem el nagyobb szükségét érezni arra, hogy testi-lelki jóbarátokat szerezzek. Eddig is voltam barátaim, velük mélyítettem el a kapcsolatomat. Elkezdtem kinyílni, ez a folyamat pedig folytatódott, főleg miután a szüleim közötti zűr is rátelepedett. A régebbi félénkségemet, feszengésemet feloldotta valamelyest az az érzés, hogy most már elegendem van. Gyakran érzem úgy, hogy legszívesebben már üvölnének és lehordanék mindenkit, úgy ahogyan még senki sem hordta le őket. Természetesen nem teszem ezt meg. Tudom, hogy ha egy rossz szó kicsúszna a számon bárkiről egész elkövetkezendő életemben bánnam, ezért csak magamban sorolom a beszélásokat, és csak nagyritkán kiáltok fel dühömben. Most igyekszem visszatérni a csendes, megértő és türelmes énemhez, aki megcsinálta a feladatait, ha kicsit késve is. Mert nem mehet így tovább, hogy semmi feladatomat nem végzem. Valahogy nincs lelkerőm belekezdeni a feladatok tömegébe. Csak leülök, bekapcsolok egy zenét, és belesüppedek a jóleső gondolkodásmentes zenehallgatásba vagy mostanában már inkább a gondolkodásmentes filmnézésbe. Ezennel beismerem magamnak is, hogy igen, a filmbe és a zenébe menekülök a valóság elől, ezért töltök ki minden üres percet egy zenével, film töredékkel reels-videóval. Ez a zsibbadt szomorúság néha elfog, olyankor csak csendesen sírni van kedvem, egyedül. Másszor vidámnak mutakozom és nem is értem, mi okom lenne szomorkodni. Hiszen tudom, hogy sokkal súlyosabb bajok is vannak az én bajomnál. Vannak árvák, nyomorékok, hajléktalanok. Az osztálytársaim között is vannak érdekes esetek alkoholista apával, szintén elvált szülőkkel. Összeszámoltam, hogy az osztálytársaim felének elváltak a szülei. Megdöbbenő, hogy igaz a mondás, minden második házasság válással végződik. Mi történik a kapcsolatokkal? Én úgy érzékelem mindenki magával van elfoglalva, és már nincs ideje, energiája embertársai meghallgatására, segítségére. Személyes példát is tudok hozni: A húgomat is megviseli a válás, ő is kiakadt egy kicsit egyik este. Mindannyian tanúi voltunk a jelenetnek, mégse indult semelyikünk megvigasztalni. Mindannyiunknak megvolt a saját problémája, egyikünk se volt elég jól lelkileg ahhoz, hogy ebből a jólétből tudjon átadni a húgomnak. Régóta rájöttem már, hogy csak egy valami állandó, a változás. Ezt mondta Olaf a Jégvarázs kettőben, Levente bácsi a művészettörténet kapcsán, és a költő (Reményik Sándor) az "én mondom néktek mi mindig búcsúzunk" kezdetű versben is ezt a tényt boncolgatja. Abban a versben apró dolgokat vannak megemlítve, egy kimondott szó, egy csönd, egy naplemente, de ami igazán ijesztő, az az olyan változás, ami kihat a jövőre. Emberekben egy óriási változás, ami megformálja, újraformálja őket. Ebből is kijut mindenkinek. Ezeket a változásokat tartjuk számon, mint mérföldköveket az életünkben. Ilyenkor újra kell gondolni a dolgokat. Sokat gondolkodik ilyenkor az ember. Csak ül a vonaton és bámul ki a fejéből. Közben szól a fülében a zene a fülhallgatóból, majd ha már nincs bedugva a füle, akkor is tovább szól. Megőrjít a dallamtapadás, de legalább nem máson gondolkodom. Mondjuk az is igaz, hogy gyakran úgy érzem teljesen üres a fejem. Nem zsong ahogy régen néha. Csend van, mintha valami megtizedelte volna a gondolataimat. Az is eszembe jutott már, lehet én voltam, aki hátraszorította a gondolatok felét, mert nem ítéltetek hasznosnak, vagy úgy döntöttem nem kínozom magam hiú

ábrándokkal. Üres vagyok. A vonaton ülve szomorkás, magamba forduló, a zenéim is inkább mondhatók szomorúnak, mint vidámnak. Ezzel szemben társaságban tudok vidám is lenni. Ha van közönség, könnyebb virulni. Magamban minek? Senki sem látja, ha örülök. Nem tudom megosztani senkivel. Ezért van, hogy csak társaságban vagyok felpörögve.

Múlt héten még egy lapáttal rátettek, nem volt elég az eddigi változás, elköltöztünk. Aznap is végig pityeregtem. El kellett hagynom azt a helyet, ahol felnőttem, konkrétan azt a helyet, ahol születtem, merthogy otthon születtem a nappaliban. Nem találtam a helyemet az új lakásban, akkor is a telefonomba menekültem. Nem volt egy egyszerű helyzet, mert megszűnt az eddigi biztos alapom, az otthonom. Amióta ennyit változik minden intenzív érzéseket élek meg, amiket gyakran papírra vetek versek formájában. A válásról is írtam egyet, ezt megosztanám:

Hogy zötykölődök, bámulok kobakomból kifele,
Elémtárul a bús pillanatoknak tere.
Minden sarkon szobor áll, élőképek sorozata,
Magamban magammal elindul a monocsata.
Rábökve mind mozgásba lendül
Először mely tudatom mélyén lenn ült.
Kong a csend, közbe mindent hallok,
Mintha hangszórón át érkeznének hozzám a hangok.
Fájdalommal telve minden hangzó éget,
Az áradatnak már semmi sem vet féket.
Torzult múltbéli képek, az előzmények,
A vélt tökéletességet szétromboló események,
A vágy, hogy bár ne lett volna,
Szembe vele a remény: a jövő kecsegtető mivolta.
Tehetetlen együttérzésre kárhoztattam.
Hattér, de talán hasznos is a szerep, amit kaptam.
Szeretteim közt dúl a viszály,
Nekem csak kívülről néznem muszáj:
Látni a bús tekintetet,
Hallani a keserű könnyeket,
Érezni át amit felfogni képes vagyok,
Csak attól tartok belepusztulok.
Mellettük állnék, vigasztalnám őket,
Átvállalnám, ha lehetne, hogy én gyötrődjek.
Ha sikerül is néha előlem elrejteniük a bűt,
Szívükben csitítani még nem tudták a háborút.
Néha az alvó vulkán mégis kitör,
Arcomról minden mosolyt töröl.
Hirtelen gyorsasággal elborul a lámpa,
Ami a nap helyett sütött a szobába.
A nyílt kimondása szíven üt,
Meghallom a felhangot, keserűt.

Közvetlenül ér olykor az elkeseredés hangja,
S bűg fülemben a bántottság harangja.
Néha az kívánom hadd menjek,
Hogy ne kelljen folyton ezen merengjek.
Gondtalanul hadd örüljek mással,
Hadd vigasztalódjak más társasággal.
Ezzel a verssel próbáltam meg leírni milyen érzéseket váltott ki belőlem ez az eset.
Fent említette, hogy az írói pálya is érdekel, hát ezért. Gyakran írogatok verseket,
egy versenyen díjat is kaptam rájuk, különösen kiemelték ezt a versemet:

Fehér lapon ceruzavonás,
Mintegy résként kéken virít.
Véletlen-e ez a karcolás,
Vagy direkt, hogy ott hunyorít?

Ég kék szeme nyílik itten,
Felhő mögül, hogy kipislant,
Olybá tűnik neki ott lent,
Ha kacsint a víz visszacsillant.

Száguld a kéz, vele a kréta,
Csak úgy porzik a kék pasztell.
Fehér ködben reggel séta,
Porból szürke felhő lep el.

Nap süti meg, porfellegen át
A művészt, ki éppen alkot,
Fejéből a kép most, láss csodát
Díszíti a papírlapot.

És végül méltó lezárásképp ez irományomat szeretném még megmutatni, mert ez egy olyan kérdésre válaszként íródott, amit szerintem mindnyájan felteszünk magunknak: Ki vagyok én valójában?
Mi gondolhat rólam?
Hogy értette? Rosszat mondtam?
Átgondolom napomat este,
Ernyedten, ágyamban fekvé.
Végigpörgetem a szituációkat,
Párbeszédet és találkozókat:
Álltam, ültem, gesztikuláltam,
Kívülről milyen volt,
mit belülről láttam?
Átlagos lány vagyok,
Hát fejemben vannak bajok?

Vagy mégis más lennék?
Jó, vagy rossz értelemben véve?
A hangsúly hova téve?
"Te olyan más vagy, nem mint mi,
furcsa kissé."
(Vagy)"Te más vagy mint a többiek,
kik lépteid lessék."
Kezdem azt hinni, hogy egyik se;
Életem drámája csak fejemben játszódik le.
A filmek túl kiragadottak,
Sokszor nézve károkat okoznak.
Csak várod a nagy csodát:
A herceget és fehér lovát...
Közben életednek könyvét írod fejben,
Az életed meg toporog egy helyben.
Próbálsz, de nem megy.
A dicshimnusz mindig egy,
Egy kérdés zárja le:
De mi van, ha mégse?
S a főhős máris odavész,
Nincs bűverő, csodaész.
Valamiben hinni kell,
Különben a nap úgy kel fel,
Hogy nincs célja a napodnak,
Nincsen pírja arcodnak.
De mégis miben higgyek?
Mégkérdőjeleztem már mindent.
Jöhet-e még egy fordulat,
Vagy utam egyenes irányt mutat?
Kicsit korai még e gondolat.
Vagy mégse? Ki tudja már e dolgokat.
Regényhősi szerepet képzelek,
De biztos nem vagyok,
hogy akarom ezt az életet.
Csendben, egyedül lenni,
Jó lenne csak könyvtárba menni,
Magába fogadna az álmvilág,
Képzeletem úgyis elég tág.
Művészetbe menekülni,
csak sodródni, létezni, lenni,
Élvezni a lendületet,
hol nincsenek kérdések, s rendületek.
Mégis hogyan néztek magamra?
Mások hogy láttak engem ma?

Csak egy döntés és mást gondolok,
De melyik volt alpból az "én ilyen vagyok"?
Mik saját gondolataim hatása,
S mik a külső dolgok befolyása?
Milyennek kéne lennem,
Vagy leginkább ki vagyok én,
mi van valójában énbennem?

Most már szinte meztelennek érzem magam, kiadtam mindent magamról. Nem tudom jó ötlet-e ezt elküldeni. Ha nincs is benne a nevem, de sokkal több van benne, valami sokkal személyesebb.